

ฮิจญ์เราะฮ์กับการรังสรรค์สังคมสันติภาพ

﴿درس وعبر من الهجرة النبوية﴾

[ไทย – Thai – ไทแลนด์]

มีสลัน มาหะมะ

ผู้ตรวจทาน : ซุฟอัม อุษมาน

2009 - 1431

islamhouse.com

﴿دروس وعبر من الهجرة النبوية﴾
« باللغة التايلاندية »

مزلان محمد

مراجعة: صافي عثمان

2009 - 1431

islamhouse.com

อิัจญ์เราะฮ์กับการรังสรรค์สังคมสันติภาพ

อิัจญ์เราะฮ์ ตามความหมายด้านภาษาแล้ว หมายถึง การย้ายถิ่นฐาน การอพยพ อิัจญ์เราะฮ์อาจสื่อความหมายด้านนามธรรม ซึ่งหมายถึง การไม่ให้ความสำคัญในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง การละเลยไม่สนใจใยดี หรือการละทิ้งพฤติกรรมที่ไม่ดีสู่พฤติกรรมที่ดี

ส่วนความหมายตามหลักวิชาการแล้วคือ การอพยพของนบีมุฮัมมัด ﷺ และเหล่าเศาะหาบะฮ์ (บรรดาสหาย) จากนครมักกะฮ์ ซึ่งเป็นถิ่นกำเนิดสู่นครมะดีนะฮ์ นครรัฐแห่งแรกในอิสลาม เนื่องจากถูกกดขี่ทรมานและถูกจำกัดสิทธิเสรีภาพในกา รประกอบพิธีทางศาสนา ตลอดจนไม่สามารถปฏิบัติธรรมและแสดงตนตามความเชื่อศรัทธาตนเอง

มุสลิมสมัยการปกครองของท่านเคาะลีฟะฮ์อุมัร บินค็อบฏอบ ﷓ พร้อมใจกันเลือกเหตุการณ์อิัจญ์เราะฮ์เป็นจุดเริ่มต้นของการนับปฏิทินอิสลาม เพื่อให้มุสลิมได้รำลึกเหตุการณ์อันยิ่งใหญ่ในทศกอนการดำเนินชีวิตของมุสลิม

สาเหตุของอิัจญ์เราะฮ์นบีมุฮัมมัด ﷺ

1. มุสลิมไม่ได้รับสิทธิเสรีภาพในการนับถือศาสนา ถูกกดขี่ข่มเหงจากชาวมักกะฮ์อย่างไร มนุษยธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภายหลังจากเสียชีวิตของอะบูฏอลิบ (อาชงนบีมุฮัมมัด ﷺ) และนางเคาะดีญะฮ์ (ภรรยาของท่านนบีมุฮัมมัด ﷺ) ซึ่งสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ ทั้งสองท่านเปรียบเสมือนเสาหลักที่คอยปกป้องและคุ้มครองนบีมุฮัมมัด ﷺ อยู่ตลอดเวลา แต่มุสลิมก็เผชิญอุปสรรคด้วยความอดทน เสียสละ และยังให้บทเรียนอันล้ำค่าว่าภัยคุกคามภายนอกที่เป็นการทรมานทางร่างกายและจิตใจที่สร้าง ความสูญเสียทางชีวิตและทรัพย์สินไม่สามารถสั่นคลอนความศรัทธาอันมั่นคงและความตั้งใจอันแน่วแน่ของศรัทธาชนแม้แต่น้อย แต่หลังจากที่ท่านทั้งสองเสียชีวิตแล้ว บรรดามุสลิมถูกคุกคามและได้รับการทรมานเพิ่มเป็นทวีคูณ นบีมุฮัมมัด ﷺ เคยยอมรับว่า ท่านไม่เคยถูกคุกคามอย่างหนักจากบรรดามุชริกีน จนกระทั่งหลังการเสียชีวิตของอะบูฏอลิบ นบีมุฮัมมัด ﷺ จึงเสียใจกับการจากไปอย่างไม่วันกลับของท่านทั้งสองมาก นักประวัติศาสตร์ได้เรียกปีที่ทั้งสองท่านเสียชีวิต(ปีที่ 10 หลังจากการประกาศเป็นศาสนทูต) เป็นปีแห่งความเศร้าโศก

2. ผลพวงแห่งการทำสัตยาบันอัล -อะเกาะบะฮ์ครั้งแรกและครั้งที่สองระหว่างนบีมุฮัมมัด ﷺ และชาวยัษริบ (ชื่อเดิมของนครมะดีนะฮ์) อันประกอบด้วยผู้แทนเผ่าเอาซและค็ อซริบ ญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาในการให้คำสัตยาบันอัล -อะเกาะบะฮ์ครั้งที่สอง ซึ่งทั้งสองเผ่าได้ให้คำมั่นสัญญาว่าจะคุ้มครองและปกป้องนบีมุฮัมมัด ﷺ เสมือนพวกเขาคุ้มครองและปกป้องภรรยาและลูกหลานของตนเอง

หลังจากการให้คำสัตยาบันดังกล่าว นบีมุฮัมมัด ﷺ เริ่มเห็นประกายอนาคตอันสดใสของศาสนาอิสลามที่นครมะดีนะฮ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่าทีของประชาคมมะดีนะฮ์ ที่ตอบรับรุ่งอรุณแห่ง

อิสลามด้วยความบริสุทธิ์ใจ มะดีนะฮ์ คือ แผ่นดินที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการเพาะพันธุ์เมล็ด
สัจธรรมแห่งอิสลาม

3.แผนการณ์อันชั่วร้ายของชาว กุร็อยซุ้ที่ได้ออกมดีก้าจัดนปีมุฮัมมัด ﷺ โดยวิธี “ซุ่มแล้ว
ฆ่า” ด้วยการคัดเลือกเยาวชนซึ่งเป็นผู้แทนเผ่าต่างๆ โดยที่ แต่ละคนถือดาบคนละด้าม และร่วมลง
มือปฏิบัติการฆ่าปีมุฮัมมัด ﷺ โดยพร้อมเพรียงกัน ทั้งนี้เพื่อบีบบังคับให้เผ่าบะนีอัลดุมะนาฟ
(เผ่าของนปีมุฮัมมัด ﷺ) ยินยอมรับค่าสินไหมทดแทนเนื่องจากไม่มีศักยภาพพอที่จะล้างแค้นและ
ทำสงครามกับเผ่าต่างๆในนครมักกะฮ์

อัลลอฮ์ ﷻ ได้เปิดโปงกลอุบายดังกล่าวแก่นปีมุฮัมมัด ﷺ และอนุญาตให้นปีมุฮัมมัด ﷺ
อิญญ์เราะฮ์สุนัครมะดีนะฮ์

การเริ่มต้นอิญญ์เราะฮ์ของนปีมุฮัมมัด ﷺ

หลังจากบรรดามุสลิมินได้ทยอยอพยพสุนัครมะดีนะฮ์ และไม่มีผู้ใดหลงเหลืออยู่ในนคร
มักกะฮ์ เว้นแต่ผู้ถูกหน่วงเหนี่ยว กักขังและกลุ่มผู้ไม่มั่นใจในความปลอดภัยในการเดินทาง นปี
มุฮัมมัด ﷺ ได้เตรียมการอพยพพร้อมกับบรรดาผู้ติดตามจากอัลลอฮ์ ﷻ ในการกำหนดช่วงเวลา
ที่เหมาะสมกับอิญญ์เราะฮ์ นปีมุฮัมมัด ﷺ ได้วานให้ อับุบักร์ ﷺ และอะลีบิน อับูฏอลิบ ﷺ
ชะลอการอิญญ์เราะฮ์ ทุกครั้งที่อับุบักร์ ﷺ ขออนุญาตเพื่ออิญญ์เราะฮ์ นปีมุฮัมมัด ﷺ มักตอบว่า : ท่าน
อย่าเพิ่งรีบร้อน บางทีอัลลอฮ์ ﷻ ได้กำหนดสหายเดินทางสำหรับท่านก็เป็นได้ อับุบักร์ ﷺ จึงหวัง
ลึกๆว่า นปี มุฮัมมัด ﷺ อาจเลือกเขาเป็นสหายการเดินทางในครั้งนี้ เขาจึงแอบซื้ออูฐ 2 ตัว เพื่อ
เตรียมตัวใช้เป็นพาหนะการเดินทาง

ส่วนอะลีบินอับูฏอลิบ ﷺ นปีมุฮัมมัด ﷺ ได้ชะลอการอิญญ์เราะฮ์ของเขา เพื่อมอบภารกิจ
อันยิ่งใหญ่ในวินาทีที่คับขันและเต็มไปด้วยภัยอันตราย

วิกฤตมักสร้างวีรบุรุษ และวีรบุรุษมักฟันฝ่าวิกฤตในฐานะผู้ประสพชัยชนะอยู่ เสมอ

อับุบักร์ ﷺ และอะลี ﷺ จึงเป็นวีรบุรุษต่างวัยและต่างวุฒิภาวะที่ได้รับมอบหมายจากนปี
มุฮัมมัด ﷺ ให้ปฏิบัติภารกิจอันยิ่งใหญ่เพื่อการเล่าขานในหน้าประวัติศาสตร์อิสลามอย่างมีรู้ลึม

อุมมุลมุฮัมมิดีนอาอิชะฮ์ได้เล่าเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นในวันทีนปีมุฮัมมัด ﷺ อิญญ์เราะฮ์ว่า :
“โดยปกติแล้ว นปีมุฮัมมัด ﷺ มักไปเยี่ยมบ้านของอับุบักร์ ในช่วงเช้าตรู่หรือช่วงพลบค่ำ จนกระทั่ง
เมื่อวันที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงอนุญาตให้นปีมุฮัมมัด ﷺ อิญญ์เราะฮ์ ท่านมาพบพวกเราก่ามกลางเวลา
อันร้อนระอุ(ช่วงเวลาหลังเที่ยงวันถึงตอนเย็น)ซึ่งตามธรรมเนียมของชาวอาหรับแล้ว ไม่ค่อยมีผู้ใด
ออกจากบ้านในช่วงเวลาดังกล่าวเลย เมื่อเห็นนปีมุฮัมมัด ﷺ เข้ามาในบ้านของเราแล้ว อับุบักร์ ﷺ
จึงกล่าวว่า : ท่านรุดูลลอฮ์จะไม่มาหาพวกเราในเวลาเช่นนี้ เว้นแต่มีเรื่องสำคัญแน่นอน

นางอาอิชะฮ์เล่าว่า : หลังจากนปีมุฮัมมัด ﷺ เข้าบ้านแล้ว อับุบักร์ ﷺ จึงรีบลุกจากเตียง
ของท่านเพื่อให้นปีมุฮัมมัด ﷺ นั่งแทน(เพื่อเป็นการให้เกียรติ) และไม่มีผู้คนในบ้านของอับุบักร์ ﷺ
เว้นแต่ฉันและพี่สาวฉันที่ชื่ออัลฮัมมาฮ์เท่านั้น นปีมุฮัมมัด ﷺ จึงสั่งให้อับุบักร์ ﷺ เเชิญผู้คนในบ้านออก

จากบ้านหมด อับบักร์ ﷺ จึงกล่าวว่า : ไซร์สุลลอลฮุ แท้จริงทั้งสองคนคือบุตรสาว ของฉันเอง ท่าน มีเรื่องสำคัญประการใดหรือ ? นบีมุฮัมมัด ﷺ ตอบว่า อัลลอลฮุ ﷻ ทรงอนุญาตให้ฉันออกจากมัก กะฮุและอิญญ์เราะฮุสู่นครมะดีนะฮุแล้ว อับบักร์จึงรีบถามว่า แล้วใครเป็นสหายการเดินทาง นบีมุ ฮัมมัด ﷺ ตอบว่าท่านคือสหายการเดินทางของฉัน พลันที่ได้ยินคำนี้ น้ำตา แห่งความดีใจก็พร่าง พริ้วไหลอาบแก้ม อับบักร์ นางอาอิซะฮุได้เล่าว่า ขอสาบานด้วยนามของอัลลอลฮุ ﷻ ฉันไม่เคยพบ เห็นบุคคลที่ร้องไห้ เนื่องจากความดีใจ เสมือนกับที่ฉันเห็นอับบักร์ร้องไห้ในวันนั้น

อับบักร์ ﷺ ได้เตรียมอูฐ 2 ตัวเพื่อเป็นพาหนะการเดินทาง และได้ว่าจ้างผู้นำทางที่มี ความเชี่ยวชาญเส้นทางในทะเลทรายชื่อ อับดุลลอลฮุ บิน อูร์รอยก็อฎู ซึ่งยังไม่ได้เป็นมุสลิม อับ ดุลลอลฮุได้รับมอบอูฐทั้งสองตัวเพื่อให้การดูแลก่อนที่จะไปรับทั้งสองท่านในช่วงเวลาและสถานที่ได้ ตกลงกันได้

นบีมุฮัมมัด ﷺ ได้ตกลงกับอับบักร์ ﷺ เกี่ยวกับแผนการเดินทาง ทั้งสองได้ตกลงใช้ถ้ำ ชูรู เป็นที่หลบซ่อนชั่วคราวโดยที่ถ้ำ ชูรู ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของมักกะฮุในขณะที่ยะมะดีนะฮุซึ่งเป็น เป้าหมายของการเดินทางตั้งอยู่ทางทิศเหนือ ทั้งนี้เพื่อเป็นกลอุบายที่จะอำพรางการติดตามไล่ล่า ของชาว กุร็อยฮุ ทั้งสองได้มอบหมายให้อับดุล ลอลฮุ ลูกชาย อับบักร์คอยสอดแนมข่าวคราวความ เคลื่อนไหวของชาว กุร็อยฮุพร้อมแจ้งข่าวให้ทั้งสองทราบเป็นระยะๆ ในขณะที่อัลสม่าฮ์ ลูกสาวอับ บักร์ได้รับหน้าที่ลำเลียงเสบียงอาหารตลอดระยะเวลาที่ทั้งสองท่านหลบซ่อนอยู่ในถ้ำ เช่นเดียวกัน กับ อามिर บิน พุฮัยเราะฮุ ทาสรับใช้ของ อับบักร์ที่คอยต้อนแกะในเช้าตรู่ เพื่อกลบรอยเท้าของอับ ดุลลอลฮุและอัลสม่าฮ์ที่เดินทางไปถ้ำ

นบีมุฮัมมัด ﷺ กลับบ้านอีกครั้งและมอบหมายให้อะลีบินอับฏอลิบ ﷻ ส่งคืนของมีค่า ต่างๆ ที่ชาวมักกะฮุฝากไว้กับนบีมุฮัมมัด ﷺ ทั้งนี้ชาวมักกะฮุมักนำของมีค่าต่างๆ มาฝากไว้ที่บ้าน ของนบีมุฮัมมัด ﷺ เนื่องจากไว้วางใจในความซื่อสัตย์ของท่าน

บรรดาวิญญู กุร็อยฮุที่ได้รับมอบหมายให้วิสามัญฆาตกรรมนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้ล้อมบ้าน ท่านช่วงเวลากลางคืน นบีมุฮัมมัด ﷺ จึงมอบหมายให้อะลีบนอน ณ ที่นอนของท่านพร้อมใช้ผ้าห่มคลุมตัวอะลี ทำให้บรรดากุร็อยฮุมั่นใจว่านบีมุฮัมมัด ﷺ กำลังนอนอยู่ พวกเขาผลอหลับไป จนกระทั่งเช้าวันรุ่งขึ้น

ด้วยความช่วยเหลือของอัลลอลฮุ ﷻ นบีมุฮัมมัด ﷺ สามารถออกจากบ้านด้วยความ ปลอดภัย และได้พบกับ อับบักร์ ﷺ ณ สถานที่ที่ได้นัดกันไว้ ทั้งสองเดินทางหลังเที่ยงคืนสู่ เป้าหมายชั่วคราวคือ ถ้ำชูรู

ช่างฝ่ายชาว กุร็อยฮุ เมื่อแผนการณ์ไม่ประสบผลสำเร็จ ซึ่งได้สร้างความโกรธแค้นแก่พวก เขายิ่งนัก เมืองมักกะฮุจึงเกิดความโกลาหลวุ่นวาย และพวกเขาได้กรูเข้าไปจับท่านอ อะลี ﷻ และ ทรมานด้วยการลากตัวเขาไปยังกะบะฮุ เพื่อบังคับให้อะลี ﷻ เปิดเผยสิ่งที่เกิดขึ้น แต่อะลี ﷻ ก็ไม่ บริพากแม้คำเดียว พวกเขาจึงมุ่งหน้าไปยังบ้าน อับบักร์ ﷺ และบังคับขู่เชิญนาง อัลสม่าฮ์ บุตรสาว ของอับบักร์ให้บอกสถานที่หลบซ่อนของทั้งสองท่าน แต่นางอัลสม่าฮ์ก็ไม่ยอมบริพากเช่นเดียวกัน นางจึงถูกตบตีโดยอับฏอลิบ (แกนนำชาว กุร็อยฮุ) จนกระทั่งตุ่มหูของนางหลุดกระเด็น

ชาวอูร็อยซุจจึงประกาศประชุมวิสามันญ์โดยด่วนเพื่อหามาตรการจับนบีมุฮัมมัด ﷺ และอบูบักร์ ﷺ พวกเขาจึงรีบส่งกองกำลังปิดล้อมเมืองมักกะฮ์และประกาศตั้งรางวัลอูฐจำนวน 100 ตัวสำหรับผู้ที่สามารถจับทั้งสองท่านไม่ว่าจับเป็นหรือจับตาย

การไล่ล่าจึงเริ่มขึ้นแทบพลิกแผ่นดินเมืองมักกะฮ์ แต่ก็ไร้เงาของทั้งสองท่าน ทีมไล่ล่าได้เข้าประชิดถ้ำฮุรฺ จนกระทั่งอบูบักร์มองเห็นเท้าของพวกเขา แต่ด้วยความช่วยเหลือของอัลลอฮ์ ﷻ พวกเขาก็ต้องกลับด้วยมือเปล่า ทั้งๆที่เป้าหมายสำคัญอยู่ใกล้แค่เอื้อม

บนเส้นทางสู่มะดีนะฮ์

หลังจากวันเวลาผ่านไป การไล่ล่าก็เริ่มผ่อนคลาย อับดุลลอฮ์ บิน อูร็อยก็อฎ ผู้รับหน้าที่เป็นผู้นำทางจึงไปพบทั้งสองท่าน ณ จุดนัดพบ

นบีมุฮัมมัด ﷺ และอบูบักร์ ﷺ เริ่มออกเดินทางโดยมีอามิร บิน พุัยเราะฮ์ (ทาสของอบูบักร์) เป็นผู้อำนวยการความสะดวกและคอยให้บริการ ในขณะที่อับดุลลอฮ์ บิน อูร็อยก็อฎมีหน้าที่เป็นผู้นำทาง

พวกเขาใช้เส้นทางที่ผู้คนไม่ค่อยเดินผ่าน ตลอดระยะเวลาการเดินทางก็ต้องปรับเปลี่ยนเส้นทางอยู่ตลอดเวลา เริ่มต้นด้วยการมุ่งสู่ทางทิศใต้ บางครั้งก็ใช้เส้นทางทิศตะวันตก และเมื่อถึงเส้นทางที่ผู้คนไม่ค่อยเดินผ่าน ก็เริ่มมุ่งหน้าสู่ทิศเหนือตามแนวทะเลแดงสู่ปลายทางมะดีนะฮ์

นบีมุฮัมมัด ﷺ ถึงกูบาศ์ (ห่างจากมะดีนะฮ์ประมาณ 3 ไมล์) และพำนักอยู่ที่กูบาศ์ เป็นเวลา 4 วัน ช่วงเวลาดังกล่าวนบีมุฮัมมัด ﷺ ได้สร้าง **มัสยิดกูบาศ์** ที่ถือเป็นมัสยิดแห่งแรกในอิสลามและเป็นมัสยิดที่มีศิลารากฐานแห่งการตักวา (ความยำเกรงต่ออัลลอฮ์)

ระหว่างการเดินทางจาก กูบาศ์ถึงเมืองมะดีนะฮ์ นบีมุฮัมมัด ﷺ ได้มีโอกาสละหมาดวันศุกร์ครั้งแรก ณ หมู่บ้านบะนีสะลิม บิน เฮาวั ฟุ หลังจากเสร็จสิ้นละหมาดวันศุกร์ นบีมุฮัมมัด ﷺ เริ่มเดินทางเข้าสู่มะดีนะฮ์ท่ามกลางการต้อนรับอย่างอบอุ่น ระยะเวลาการเดินทางของนบีมุฮัมมัด ﷺ ที่เริ่มต้นออกจากบ้านที่นคร มักกะฮ์สู่นครมะดีนะฮ์ใช้เวลาทั้งสิ้นประมาณ 15 วัน

นับเป็นการเดินทางที่นอกจากเป็นจุดพลิกผันของประวัติศาสตร์อิสลามแล้ว ยังเป็นการเดินทางที่เปี่ยมด้วยคุณค่า สิริมงคล และการคุ้มครองแห่งอัลลอฮ์ ﷻ ของมนุษย์คนหนึ่งที่ได้รับเกียรติจากอัลลอฮ์ ﷻ ให้เป็นนบีคนสุดท้ายเพื่อเป็นแบบอย่างสำหรับมนุษยชาติในทุกยุคทุกสมัย

บทเรียนจากอิญญ์เราะฮ์

การอิญญ์เราะฮ์ของนบีแฝงด้วยบทเรียนมากมายสรุปได้ดังนี้

1. การฆาตกรรม มักเป็นมาตรการสุดท้ายของผู้ธรรม หลังจากมาตรการไม่อ่อนและการเฝ้าระวังในรูปแบบอื่นๆ ไม่เป็นผลและไม่สามารถยับยั้งความมุ่งมั่นของการเรียกร้องสู่สัจธรรม การ **อุมแล้วฆ่า** หรือ **ซุมแล้วฆ่า** ล้วนเป็นวิธีการที่ฝ่ายธรรมยึดเป็นธรรมเนิ ยมปฏิบัติอยู่เสมอ ซึ่งประวัติศาสตร์ยุคก่อนๆก็ไม่พ้นสัจธรรมข้อนี้ แต่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงกำหนดทุกอย่างตามความประสงค์ของพระองค์

2. การที่ชาวมักกะฮุได้มอบความไว้วางใจแก่นบีมุฮัมมัด ﷺ ด้วยการฝากของมีค่าให้نبีดูแล และสังคมมักกะฮุได้ตั้งฉายานบีมุฮัมมัด ﷺ ว่า อัล-อะมีน(บุรุษผู้ซื่อสัตย์) เพราะคุณสมบัตินี้สำคัญสำหรับผู้ประกาศศรัทธา คือ การที่มีใจซื่อมือสะอาด ไม่มีประวัติที่ต่างพร้อย เปี่ยมด้วยคุณธรรมจริยธรรมอันดีงาม เป็นที่รักและไว้วางใจของผู้คน คุณสมบัตินี้เป็นที่ระแวงของผู้อธรรมยิ่งนัก เพราะความหวาดกลัวของผู้อธรรม คือ การเปิดโปงความจริงและการแพร่ขยายศรัทธา

คุณสมบัตินี้และพฤติกรรมของนบีมุฮัมมัด ﷺ ดังกล่าวน่าจะเป็นบทเรียนอันล้ำค่าสำหรับมุสลิมในการใช้ชีวิตร่วมกันท่ามกลางสังคมอันหลากหลายที่สามารถแสดงถึงความดีงาม แปลคำสอนสู่ภาคปฏิบัติที่มนุษย์สามารถสัมผัสถึงความบริสุทธิ์ ที่แท้จริงของอิสลาม อิสลามจึงไม่ต้องแปลเป็นอื่นด้วยการกระทำของมุสลิมด้วยตนเอง

นบีมุฮัมมัด ﷺ สามารถริบทรัพย์สมบัติดังกล่าว อย่างน้อยเพื่อเป็นเสบียงสำหรับการเดินทาง และเจ้าของทรัพย์สินก็มีเจตนาขายกับท่าน อยู่แล้ว ซึ่งนบีมุฮัมมัด ﷺ สามารถกระทำได้ และน่าจะเป็นเหตุผลที่พอรับได้ แต่นบีมุฮัมมัด ﷺ ไม่กระทำเช่นนั้น เพราะอิสลามถือว่าการปราบปรามความอยุติธรรมด้วยการสร้างความยุติธรรมใหม่ทดแทนนั้น ไม่ใช่เป็นแนวทางและคำสอนของอิสลาม อิสลามไม่เคยสนับสนุนให้ปราบปรามความชั่วร้าย โดยการสถาปนาความชั่วร้ายใหม่เข้ามาแทนที่

เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่งที่ในบางครั้ง ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือความไม่ประสาและไม่เข้าใจศาสนาอย่างลึกซึ้งของมุสลิม เป็นเหตุให้ อิสลามต้องมัวหมองและต่างพร้อยเพราะพฤติกรรมส่วนหนึ่งของมุสลิมด้วยตนเอง

3. ช่วงการฮิจญ์เราะฮ์ นับเป็นภาวะคับขันที่สุดในชีวิตนบีมุฮัมมัด ﷺ ท่านจึงสมควรอย่างยิ่งที่จะได้รับความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ ﷻ ในลักษณะที่ไม่จำเป็นต้องตรากตรำลำบากมากมายขนาดนี้ แต่ท่าน เลือกใช้วิถีปัญญาชนธรรมดา เพื่อเป็นบทเรียนให้ทุกคนรู้ว่า เมื่อมนุษย์รู้จักใช้เหตุปัจจัยที่ดี มีการวางแผนอย่างรอบคอบ และใช้ความพยายามอย่างเต็มความสามารถแล้ว เขาย่อมประสบความสำเร็จอย่างแน่นอนด้วยความประสงค์ของอัลลอฮ์ ﷻ

นบีสามารถขอพรจากอัลลอฮ์ ﷻ ให้ความช่วยเหลือตามความต้องการของท่าน สามารถวานขอบุรอก (พาหนะที่ท่านเคยขี่ช่วงอิสรออ์ มิอฺรฺจฺญ์) และสามารถนำพาท่านไปยังที่หมายเพียงชั่วพริบตาเดียว แม้กระทั่งช่วงที่ท่านหลบซ่อนในถ้ำเป็นเวลาถึง 3 วัน ท่านก็ยังสามารถยกมือขอคู่ออกจากอัลลอฮ์ให้จัดหาอาหารจากสวนสวรรค์ ดังที่พระองค์ได้ทรงจัดหาอาหารให้แก่ชาวบনীอิสรออ์อีลในสมัยนบีมุฮัมมาแล้ว แต่นบีเลือกที่จะฝ่าฟันอุปสรรคเยี่ยงมนุษย์ธรรมดา โดยมีการเตรียมการอย่างรัดกุม วางแผนอย่างละเอียดในทุกขั้นตอน แม้กระทั่งต้องขอความช่วยเหลือจากชนต่างศาสนิกก็ตาม

สังคมมุสลิมจำเป็นต้องแยกแยะให้ชัดเจนระหว่างความปรีชาสามารถของอัลลอฮ์ ﷻ กับความรับผิดชอบ และตระหนักในหน้าที่ ในการแสวงหาเงื่อนไขแห่งความสำเร็จอย่างถาวรที่สุด จนกระทั่งในบางครั้ง สังคมมุสลิมมักตกในหลุมพรางแห่งความเชื่ออันไร้สาระ หลงเชื่อในอิทธิฤทธิ์

อภินิหารและรอคอยความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ อย่างม่งมาย โดยที่ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการทุ่มเทพลังกำลังและการมุ่งมั่นทำงานอย่างจริงจัง

4. การที่นบีมุฮัมมัด ﷺ อิจญ์เราะฮ์ฮุ สู่มะดีนะฮ์ซึ่งมีอบูบักร์ที่มีบุคลิกที่อ่อนโยนแต่สุขุมลุ่มลึกเป็นสหายเดินทาง โดยไม่ขอความช่วยเหลือจากแกนนำมุสลิมท่านอื่น ๆ ที่มีบุคลิกเข้มแข็งและน่าเกรงขาม นับเป็นการตัดสินใจอันเฉลียวฉลาดของนบีมุฮัมมัด ﷺ ที่ยึดหลักการแก้ปัญหาแนวสันติวิธี ถือเป็นเกียรติ ประวัติ และความประเสริฐของอบูบักร์และครอบครัวของท่านในการมีส่วนร่วมปกป้องและอุปถัมภ์ศาสนานี้ในห้วงเวลาแห่งวิกฤตที่ไม่มีผู้ใดหรือครอบครัวใดที่ได้รับเกียรติเช่นนี้อีกแล้ว

เป็นที่น่าวิตกเป็นอย่างยิ่งที่มีผู้เรียกตนเองว่าเป็นมุสลิม แต่กลับนิยมชื่นชมกับลัทธิ ด่าทอศาเซาะหาบะฮ์ และกล่าวหาศาเซาะหาบะฮ์ซึ่งมีจำนวนกว่าหนึ่งแสนคนว่า หลังจากการเสียชีวิตของนบีแล้ว พวกเขาได้ตกเป็นคณนอกศาสนา (มูรตัด) ยกเว้นเพียงแค่ 2-3 คน เท่านั้นที่ยังยืนหยัดอยู่บนศาสนาที่ถูกต้อง แนวคิดในลักษณะนี้ไม่เพียงแต่เป็นการใส่ร้ายกลุ่มชนที่ ประเสริฐสุดที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงโปรดปรานเท่านั้น แต่ในขณะที่เดียวกันเป็นการใส่ร้ายนบีมุฮัมมัด ﷺ ในทางอ้อมด้วย หากมีใครสักคนที่มีเพื่อนเป็นร้อยละ คนซึ่งล้วนมีนิสัยร้อยละ เสน่ห์หลวง กลับกลอก หลอกหลวงแล้ว เขาคอนั้น จะไม่เป็นที่ยอมรับจากสังคมอย่างแน่นอน ยิ่งหากเขาเป็น คนดี หรือเป็นผู้นำซึ่งเชิญชวนสู่ความดี เขาจะมีเพื่อนที่ซื่อซ้าได้อย่างไร โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างนบีมุฮัมมัด ﷺ กับอบูบักร์ ﷺ ที่มีความสนิทสนมมาตั้งแต่วัยเด็กจนกระทั่งเสียชีวิต และไม่มีประวัติศาสตร์ครั้งสำคัญใดๆในยุคเริ่มต้นของอิสลาม เว้นแต่จะปรากฏบทบาท อันโดดเด่นของอบูบักร์ ﷺ อยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประวัติศาสตร์ของการ อิจญ์เราะฮ์ฮุ หากใช้สติแม้เพียงเล็กน้อยก็ตาม ก็จะทราบว่าเป็นไปไม่ได้ที่นบีมุฮัมมัด ﷺ จะถูกรายล้อมด้วย บรรดาสหายที่ ซื่อซ้า กลับกลอกและตคศาสนาตามข้ออ้างของลัทธิด่าศาเซาะหาบะฮ์เลย

5. นบีมุฮัมมัด ﷺ สามารถจุดเชื้อเพลิงด้านเผ่าพันธุ์เพื่อปลุก ระดมกระแสความรุนแรงจนถึงขั้นเกิดสงครามกลางเมืองได้อย่างง่ายดาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่แกนนำ กุรอัยฮ์และผู้กว้างขวางส่วนหนึ่งในเมืองมักกะฮ์ได้ทยอยเข้ารับอิสลาม ในขณะที่ผู้เสียเปรียบในสังคมต่างก็รอคอยผู้ปลดปล่อยไซ้ตรวนแห่งความยุติธรรมอยู่ตลอดเวลา ซึ่งถือเป็นเชื้อเพลิงที่สามารถจุดประกายความขัดแย้งที่มีพลังที่สุด

แต่นบีมุฮัมมัด ﷺ ไม่เคยใช้เงื่อนไขด้านเผ่าพันธุ์เป็นข้ออ้างสำหรับการปลุกกระแสความขัดแย้งในสังคม เพราะสงครามที่เกิดขึ้นเนื่องจากความขัดแย้งด้านเผ่าพันธุ์ไม่อยู่ในสารระบบของอิสลามและไม่มีการที่อิสลามจะประกาศสงครามด้วยเหตุผลเพียงปกป้องเผ่าพันธุ์..

นบีมุฮัมมัด ﷺ ได้กล่าวไว้ความว่า : “ผู้ที่เรียกร่องบนฐานแนวคิดการคลั่งไคล้ในชาติพันธุ์ ผู้ที่ทำสงครามบนฐานแนวคิดของการคลั่งไคล้ในชาติพันธุ์ และผู้ที่เสียชีวิตเนื่องจากการต่อสู้ในการปกป้องและพิทักษ์รักษาแนวคิดการคลั่งไคล้ในชาติพันธุ์ เขาเหล่านั้นไม่ใช่เป็นประชาชาติของฉัน” (บันทึกโดยอะบูดาอูด/5121)

6. เป็นที่น่าสังเกตว่าในขณะที่เยาวชนกลุ่มหนึ่งลุกขึ้นปกป้องอิสลาม ดังภารกิจที่ปฏิบัติ โดย อับดุลลอฮฺ บุตร อับบัวร์ และ อามิร บินฟุัยยะฮะฮฺ แม้กระทั่งหญิงสาวเช่น อาอิชะฮฺและ อัสม่าห์ โดยเฉพาะท่านอ อะลี บินอะบีฏอลิบ رضي الله عنه ซึ่งเป็นสุดยอดของการอุทิศตน ที่น่าเป็นบทเรียน สำคัญสำหรับเยาวชนมุสลิมในปัจจุบันที่ต้องลุกขึ้นปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้ปกป้องอิสลาม ไม่ ให้อยู่ ในฐานะผู้ทำลายอิสลามเหมือน เยาวชนอีกกลุ่มหนึ่งที่ถูกรังแกและล้างสมองจากกลุ่มมิถิชาชนให้ ปฏิบัติภารกิจครั้งสำคัญด้วยการรวมพลังพยายามฆ่าันปีมุฮัมมัด رضي الله عنه

พลังเยาวชนเปรียบเสมือนสายน้ำบริสุทธิ์ที่ไหลอย่างเชียวกราก เพียงแต่ต้องการคนชี้หน้าที่ คอยเปิดทางให้สายน้ำเหล่านั้นไหลไปในทิศทางที่ ถูกที่ควร หากถูกต้องตามครรลองคลองธรรม ก็ จะยังประโยชน์อันมหาศาล แต่หากถูกปล่อยปลดละเลยไปตามกระแส หรือมีการเปิดช่องทางสู่ วัตถุประสงค์ที่ผิดๆ แล้ว พลังแห่งสายน้ำเหล่านั้น ไม่เป็นเพียงต้นเหตุแห่งความปั่นป่วน โกลาหล และความสูญเสียเท่านั้น แต่เป็นสัญญาณแห่งความเศร้าสลดและสยองขวัญเลยทีเดียว

เยาวชนมุสลิมปัจจุบันต้องสำรวจตนเองว่า เขาเป็นหนึ่งในกลุ่มผู้ปกป้องอิสลามหรือผู้ ทำลายและสร้างความมัวหมองแก่อิสลาม เพราะอิสลามจะยังคงอยู่ แม้นปราศจากเรา แต่เราไม่ สามารถอยู่ได้หากปราศจากอิสลาม

7. การที่มีใยมะมูมและเหล่าสฤนาเข้ามาทำรังที่ปาก ถ้าซึ่งเป็นที่ซ่อนตัวของนบีและอับบัวร์ จนทำให้ชาวกรูร็อยฮฺตายใจและไม่คาดคิดเลยว่าจะมีผู้คนย่างกรายเข้าไปในถ้ำนั้น ใหบทเรียน อันล้ำค่าแก่เราว่า ความช่วยเหลือของอัลลอฮฺ رضي الله عنه ที่มีต่อผู้ให้ความช่วยเหลือศาสนาของพระองค์ นั้นมากมายเหลือคณานับ ด้วยความปรีชาสามารถของอัลลอฮฺ พระองค์สามารถเกณฑ์เหล่าทหาร ของพระองค์ให้ทำหน้าที่ปกป้องผู้ทำงานเพื่ออิสลามจากภัยอันตรายต่างๆ ถึงแม้มนุษย์ทั้งผองจะ ปฏิเสธและไม่ยอมให้ความช่วยเหลือก็ตาม เพราะอัลลอฮฺ رضي الله عنه ทรงมีเหล่าทหารหาญทั่วชั้นฟ้าและ แผ่นดินที่พร้อมปกป้องอิสลาม ใครเคยนึกบ้างไหมว่าเส้นใยมะมูมและรังนกที่เปราะบางที่ใครๆ ก็ สามารถขยำตะบปได้อย่างง่ายดาย กลับกลายเป็นป้อมปราการอันแข็งแกร่งยิ่งกว่ากองทัพทั้งโลก ที่สามารถสร้างความปลอดภัยแก่นบีและสหายรักของท่าน

บทสรุป

เป็นการดียิ่ง หากเราลองทำความเข้าใจหะดิษบทหนึ่งความว่า “ผู้ที่อิญญะฮะฮฺ(อพยพ)ที่ แท้จริงคือผู้ที่อพยพ(ละทิ้ง)สิ่งที่อัลลอฮฺทรงห้าม” (บันทึกโดยอัลบุคอรี/6484)

นับเป็นสิ่งที่เปล่าประโยชน์หากสังคมมุสลิมตื่นตัวเพียงแค่ศึกษาประวัติ อิญญะฮะฮฺ ตลอดจนต้อนรับ อิญญะฮะฮฺ เป็นเทศกาลประจำปีอย่างเอิก เริกยิ่งใหญ่ แต่แนวคิด จุดยืน พฤติกรรม การปฏิบัติ รวมถึงการแสดงออกของสังคมมุสลิมยังสวนทางกับบทบัญญัติทางศาสนา และเจตนารมณ์ของอิญญะฮะฮฺอันแท้จริง